

Ágh István

Máskor ilyenkor

1.

Máskor ilyenkor éppen gyalogoltam

az országúton, két falu között,
egyedül, néhány kilométer hosszan,
vándornak tetsző iskoláskölyök

mentem a másfalusi patikába,
biciklink nem volt, csak lovas fogat,
mert szekéren gyógyszerért menni drága,
szóltak, és indítottam magamat,

az út csöndjével készült már a télre,
nem járt ott rajtam kívül senki sem,
ilyenkor tűnik föl a puszta égen
valami jel, hogy valaki üzen,

megfejtését a késő őszi tájban
találhatom, s amikor fölmerül
a sárból az egyetlen panoráma,
kereshetem, mint kazalban a tút,

tálán ő lesz az, itt az árokparton,
ez a gyűrött, magát szülő levél,
olyan jelentős itt is, mintha Marson
találtam volna, vagy Mars mezején,

a nyárból maradt, vagy már új tavaszra
készülve a telet előzte meg?
ha nem emészti fagy, ha behavazva
túléli a fehér fergeteget,

s majd itt múlik ki egy álltó helyében,
zöldjével még gyökerét élteti,
ezt a talajt a fajtája növénye
trágyája szokta édesíteni,

talán azért állított meg a látvány,
mert ez a gaz is egy szál maga volt,
míg az eget a felhők fölém zárták
mint egy bezárhatatlan szélfogót,

haladtam árokpartján életemnek,
melyen hamar múlttá vált, ami élt,
a kis tehén, a lelkes pásztorünnepe,
megszűnt az iskolaév kezdetén,

mentem a széllel szemben, befogadtam
áramlását, a megindult mezőt,
belém hatolt a rét, az őszi hantok,
testrészem lett az erdő, legelő,

meg kellett állnom az úton jártomban,
látván, hogy megborzadt az anyaföld,
mintha valami rém fontosat szólna,
példa gyanánt? vagy időnap előtt?

2.

Máskor ilyenkor hűvös istenháza
kórusán fujtattam az orgonát,
a levegő ütemes taposása
szerint adagolt hangot a pedál,

mindenki fölött emelkedtem, s vissza,
egyszer sarkon, máskor lábujjhegyen,
s ha valaki a kaput kinyitotta,
tudtam, ki jött, s ki lépett közben el,

liliomok, orgonák, tulipánok
az oltáron, s a szentek szobrait
is ellepték a kiskerti virágok,
amit húsvétkor nyitott április,

így látszanak a lányok is virágnak,
s az ágyástöltő nagyasszonyokon
kibomlanak a fátylak, sűrű árnyak
között sugárból álló oszlopok,

elkápráztatott annyi földi szépség.
s én élveztem ott fönt gyönyöreit,
titokban folyt egy különös misézés
egyszerre, bár más szertartás szerint,

zsúfoltan, akár kaptárban a méhek,
nyüzsgött annyi eltitkolt gondolat,
hogyha a koponyákból kitörnének,
a világ rendje is megbomlana,

soknak tűnt, amit odaképzélhettem,
bár a valóság varázslatosabb,
ha az ihletet gerjesztette bennem,
mint Cupidó nyila a lázamat,

nem kötött felekezet regulája,
mindegy aprószent, puttó, Cupidó,
csak a szerelmes Vénuszt kommandálja
annak, kit eltalált a nyilazó,

máskor ilyenkor... nem tudom, mi van ma,
talán Balassi Bálint és kora
tündöklött föl, benne Losonczi Anna,
jár mintha jégen siklana tova,

elrejtőzött a virágrengetegben,
holdezüst gyöngye süt a ködön át,
szemem szemérről már le nem vehettem,
hipnotizált a személye iránt,

hipnotizált vagy magam bódítottam,
akármitől volt az áramütés,
mely egész lényemet föl villanyozta,
majd boldogságra cserélte a kéjt,

nőtől nőért születtem a világra,
őt keresem, kerestem máskor is,
hogy elveszített felem megtaláljam,
azt, mi benne hozzám tartozik.

3.

Máskor ilyenkor kiálltam a napra,
melegítette hátamat a fal,
végigfutott a fűszálon egy hangya,
épp kezdődött valamelyik tavasz,

ha otthon lennék, idén is lehetne,
de már tavaly sem volt meg otthonom,
emlékem szálló felhőjére fekszem,
onnan nézem árnyam az udvaron,

ahogy lebbent a nyers földszagú szellő,
egy percre megint beborult az ég,
s a bárányfelhőt, mint egy muszlinkendőt,
a kék világűr mérge marja szét,

pesti alak falusi környezetben,
sokszor megélt s felejtett pillanat,
állok, hogy érkezésem kipihenjem,
bár romlófélben támaszt meg a fal,

mindenki él a házban, nincs hiányom
szeretemben, bár senki sincs jelen,
bármikor, bármelyiket megtalálom,
miközben saját magam keresem,

hivatkozom akkori fényképemre,
de a külsőm csupán azonosít,
termetemmel, bőröm, hangom színével
megismerhető mégsem vagyok így,

megvizsgálhatom méretre nagyítva
sejtekhez kötött állapotomat,
ami egészségemet bizonyítja,
talentumot, karaktert nem mutat,

ha szellemem jelenéssé lobbanna,
mit fogna fel szemem és a fülem?
mit tudhatnék meg, ami többet adna
egy vaknak ahhoz, amihez süket?

így marad lényegem megfejthetetlen,
szeszélyes marad, és kockázatos
a pálya, melyen makacsul küzdöttem,
hogy kiderüljön végre a titok,

s ha nincs titok, s majd falevéllal, döggel
áztatja az esőlé csontjaim,
valamit talán mégis örököltem,
mit nem lehet eltakarítani.

Nagy Judit: Predestinatio VI. (részlet; gyapjú; selyem, fémszál, 145x275 cm)